

P. Ante Vukoja (1943. – 2014.)

Draga braćo i sestre u Kristu!

Nakon što smo tijelo našeg dragog pokojnog Ante Vukoje položili u grob gdje će počivati do dana kad će ga Gospodin uskrisiti i, čvrsto vjerujemo, svojom slavom proslaviti, mi sada za pokoj njegove duše prikazujemo dobrom Ocu Nebeskom ovu euharistijsku žrtvu po kojoj se spašavaju svi oni koji vjeruju u Isusa Krista, Spasitelja svega svijeta.

Pater Ante Vukoja proživio je 71 godinu života, od toga 53 godine kao redovnik u Družbi Isusovoj i 42 godine kao Kristov svećenik. Na sprovodnu smo čuli njegov kratki životopis, a sada bih želio istaknuti nekoliko važnih odrednica njegova života kao čovjeka, redovnika i svećenika.

Prve godine našeg djetinjstva, odnosno događaji u vlastitoj obitelji ostave veliki trag na karakter i ponašanje tijekom čitavog našeg života. Kad je p. Ante bio tek godinu dana star, njegova majka je umrla mučeničkom smrću. Uvjeren sam da je onu iskonsku dobrotu i spremnost na žrtvu p. Ante dijelom naslijedio od svoje plemenite majke Marije. U knjizi *Hrvatski mučenici i žrtve iz vremena komunističke vladavine* na 200. stranici čitamo sljedeći tekst: „Dobra Voda, lokalitet 'Vukojina šuma', blizu gradskog stadiona u Prnjavoru. Tu je ubijeno oko 12 Nijemaca. Jedan je preživio pa je došao do kuće Marije Vukoja koja ga je nahranila i dala mu odjeću da se presvuče. Previjala mu je rane. Nakon što ju je netko prijavio, svezanu su je odveli na ispitivanje. Prema svjedočanstvu jednoga Srbina, na ispitivanju je strašno mučena. Na koncu su je odveli s jednim Srbinom i jednim muslimanom i sve troje ih ubili u barama kod stare klaonice, na putu prema Ceru. Prije nego su je ubili, plačući je molila da joj dopuste još jednom vidjeti njezino četvero male djece. Navodno su joj obećali da će ih 'sutra' vidjeti. Kad je sutradan Albina Vukoja, supruga Marka, Marijina djevera, dovela djecu, Marija je bila već ubijena. Imala je tada 35 godina. O Mariji postoje svjedočanstva da je bila pobožna žena. Redovito je išla na sv. Misu, obavljala pobožnosti u crkvi kao što su: svibanjske, listopadske, Križni put. Prve petke, zornice u došašću, itd. O tome je prnjavorskom župniku posvjedočila žena koja ju je poznavala: 'Svjedokinja potvrđuje da je Marija prava mučenica kršćanske ljubavi prema bližnjemu koji je bio ranjen i gladan, a nije pitala tko je on' (zapisao župnik V.L.). Od četvero Marijine djece, dvoje je Bog obdario duhovnim zvanjem: kći Ancila je časna sestra Klanjateljica Krvi Kristove, a sin Anto svećenik isusovac“.

Braćo i sestre, ovo dragocjeno svjedočanstvo o svetosti i mučeničkoj smrti majke p. Ante Vukoje, važno je za bolje i dublje poznavanje njezina sina Ante. S majčinim mlijekom, on je upijao i njezinu dobrotu, požrtvovnost i spremnost na služenje Bogu i bližnjemu. To su kreposti po kojima se naš p. Ante napose odlikovao i potvrđivao u svome redovničkom i svećeničkom životu.

On je prije svega bio dobar čovjek. Po naravi je bio vedar i spreman na šalu i prijateljsko druženje s ljudima: Htio je i znao strpljivo slušati druge, suosjećati s njima u njihovim mukama i, kad je bilo prikladno i potrebno, dati pravi savjet i uputiti riječi ohrabrenja i utjehe. Dok je radio u Hrvatskoj vojsci kao vojni kapelan imao je puno osobnih razgovora s vojnicima i časnicima HV koje je pripremao za svete sakramente. I nakon što je došao u mirovinu ti ljudi su mu još dolazili na razgovore i savjete. Pater Ante je imao istinske ljubavi za čovjeka i nije gledao na sat, nego u lice i dušu čovjeka s kojim je razgovarao. Ponekad smo u opasnosti da si umislimo kako smo dosegli vrhunce duhovnosti i mistike, a fali nam abeceda duhovnog života, a to je najprije biti dobar čovjek. Pater Ante je odlično svladao tu abecedu i postavio dobre i duboke temelje autentičnog duhovnog života. Uvjeren sam da mu je u tome svojim moćnim zagovorom pomagala i njegova sveta majka na nebesima koja je, po mome uvjerenju, zaslužila da se pokrene proces za njezinu beatifikaciju. Ona je dala svoj život iz ljubavi prema bližnjemu, a, prema Isusovim riječima, od te ljubavi nema veće. I njezin sin Ante išao je tim putem. Služio je drugima iz ljubavi. U teški vojnički život unosio je dašak Božje ljubavi i Isusove brige za povjerene mu duše. U vojarni u Jastrebarskom izgradio je prekrasnu kapelicu za vojnike i časnike HV. Ali puno više od vanjske građevine, p. Ante je gradio prekrasne Božje hramove u srcima osoba koje mu je dragi Bog stavio na njegov životni put.

Uz spomenutu dobrotu i plemenitost srca, p. Ante se na poseban način odlikovao strpljivim nošenjem svoga križa. To najbolje znamo mi njegova subraća s kojima je zadnjih godina živio. Šećerna bolest ga je toliko mučila da su mu nedavno liječnici morali desnu nogu amputirati. Sve te fizičke i duševne boli podnosio je velikom strpljivošću i predanjem u volju Božju. Čak je imao hrabrosti i volje da se našali na svoj račun pa bi znao govoriti kako je i dalje spreman za nogometne utakmice i za pobjede na sportskim terenima. Spomenute pobjede nije doduše dobivao u zadnje vrijeme na sportskim igralištima, nego tamo gdje je to daleko važnije i potrebnije, na Božjim terenima, na poljima prihvaćanja volje Božje, napose onda kad je to bilo jako teško i ljudskoj naravi odbojno. Nisam dugo vidio čovjeka koji je tako strpljivo prihvaćao i nosio svoj

teški križ. Uz velike poteškoće koje mu je stvarala šećerna bolest, imao je velikih problema sa srcem, oslabljenim vidom, plućima i jako teškim disanjem. Sve je to hrabro, pa i s humorom podnosio. Na pitanje kako mu je, uvijek je odgovarao da je dobro i da će biti bolje. Svojom patnjom nije želio opterećivati ljude s kojima je živio i koji su ga posjećivali. Za njega se stvarno može reći da je danomice uzimao svoj križ i hrabro ga nosio za Isusom kome je vjerovao, koga je svim srcem ljubio i koga je nastojao iz bližega slijediti.

Pater Ante se odlikovao u dvjema najvažnijim stvarima: u bogoljublju i čovjekoljublju. Volio je Isusa i svojim redovničkim i svećeničkim služenjem i naviještanjem Kraljevstva Božjega pokazivao je i dokazivao svoju ljubav prema Bogu. Kao župnik i kateheta mladih oduševljavao je duše za Boga. I u Splitu i u Rijeci mladi su ga voljeli i rado primali njegove savjete jer im je znao biti blizak, s njima se igrati, dugo razgovarati i u svako vrijeme upućivati prave riječi i naviještati Kraljevstvo Božje. A svojim čovjekoljubljem prema konkretnim osobama, izgrađivao je bolji svijet, trošeći svoj život u službi braći ljudima.

I dok se rušio njegov zemaljski šator, njegov zemaljski dom, njegovo ispaćeno tijelo, p. Ante se približavao onom nerukotvorenom domu na nebesima. Sv. Pavao kaže da nam se svima pojaviti pred sudištem Kristovim da svaki dobije što je kroz tijelo zaradio, bilo dobro, bilo zlo. Uvjeren sam da je p. Ante kroz svoje izmučeno tijelo zaradio puno toga dobrog što ga sada čeka na nebesima. On je živio i radio za Kraljevstvo Božje na zemlji. Vjerujem da će ga Gospodin primiti u to svoje kraljevstvo koje je ovdje na zemlji svojim riječima naviještao i svojom patnjom svjedočio.

Isusove riječi „Dođite k meni svi izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti“, mogu se danas primijeniti na patra Antu koji je bio opterećen traumom gubitka majke u prvoj godini svoga života i koji je bio izmoren teškim bolestima zadnjih nekoliko godina svoga života. Sada je ušao u Božji mir. Neka mu njegov Učitelj Isus Krist za koga je živio i u čije ime je propovijedao, udijeli svoj mir, ljubav i radost u svome Kraljevstvu koje neće imati kraja. Amen.

Zagreb, 24. 3. 2014.

Crkva Bezgrješnog Srca Marijina na Jordanovcu

P. Mijo Nikić, poglavar na Fratrovcu